

Ridder van het vermiste kind

De grondlegger van het alarmeringssysteem dat wordt ingezet bij de vermissing van personen, is voor zijn inzet geridderd. Maar Frank Hoen rust pas als Amber Alert in heel Europa kan worden ingezet.

door **Eric van Dorst**

Visie, betrokkenheid, expertise en daadkracht. Beeks burgemeester Christine van Basten-Bodden dichtte het Maastrichtenaar Frank Hoen allemaal toe voordat zij hem verleden week de versierselen opspeldde voor het ridderschap in de Orde van Oranje-Nassau. Een koninklijk huldebetoon aan zijn tomeloze inzet voor Amber Alert, het door hem opgezet en in 2008 landelijk ingevoerde waarschuwingssysteem dat wordt ingezet om vermiste personen op te sporen en dat inmiddels over Europa uitwaaiert. „Die onderscheiding was een totale verrassing. Het is heel fijn om waardering te krijgen. Maar je moet het ook relativeren en normaal blijven doen.”

De oprichter en directeur van Netpresenter, het succesvolle bedrijf in Beek dat communicatiesystemen voor bedrijven bouwt, is technisch vernuftig („Op mijn twaalfde soldeerde ik mijn eerste computer in elkaar, die hangt nog thuis aan de muur”), gedreven („Ik heb adhd”) en sociaal („Als ik vroeger een ziek vogeltje op de weg zag liggen, ging ik ermee naar de dierenarts”). Die eigenschappen vloeiden op latere leeftijd samen in Amber Alert.

De dienst is samen met Netpresenter gehuisvest in een puik ingericht bedrijfspand aan de Peter Treckpoelstraat. Medewerkers sleutelen in ruimten met veel daglicht aan nieuwe software, anderen monitoren via sociale media meldingen van vermiste personen. De boomlange directeur - baardje, casual gekleed - leunt relaxt achterover in een vergaderkamer. Hij toont zich de vriendelijkheid zelf. Een groot beeldscherm laat de website van Amber Alert zien, op een radiator zitten mascottes en aan de muur hangt een poster van de alarmeringsdienst. „Ik kan verschrikkelijk slecht tegen onrecht. Ik heb mezelf wel eens in grote problemen gemanoeuvreed omdat ik een hand toestak. Toen in Maastricht een man een vrouw aftuigde, sprong ik er meteen tussenin.”

Frank is een zoon van de bekende Maas-

Frank Hoen maakt zich sterk voor Amber Alert in zoveel mogelijk Europese landen.

foto **Annemiek Mommers**

trichtse politicus Jan Hoen, van wie hij zegt veel te hebben geleerd. „Maar ik heb wel altijd mijn eigen plan getrokken, me zelfs een beetje tegen hem afgezet.” Als kind kwamen recht en onrecht fysiek op zijn pad. „Mijn broer Wim en ik hebben behoorlijk wat robbertjes moeten vechten. Konden ze mijn vader, die als wethouder Sociale Zaken soms impopulaire maatregelen moest nemen, niet bereiken, probeerden ze zijn zoontje op de neus te slaan. Het was soms stevig knokken om te overleven, misschien komt mijn weerstand tegen onrecht daar wel vandaan.”

Kun je dan niet beter bij de politie werken? „Ik heb gesolliciteerd maar ben niet gegaan omdat er nul kans was op carrière.”

Frank Hoen zette zichzelf in zijn kracht door studies te volgen die wel bij hem pasten, in de informatica en computertechnologie. „Als iets je boeit en je steekt er energie in, word je er vanzelf goed in”, is zijn conclusie.

Netpresenter begon hij eind vorige eeuw, met een compagnon die later door Philips werd weggekocht, in een voormalige slagerij aan de Adsteeg in Beek. Het was vooral pionieren. Geld was er niet, wel stevige schulden. „Maar wij waren echt wereldtop, hadden een heel innovatief communicatieproduct ontwikkeld. De eerste afnemers waren spannende organisaties als de US Space Com-

mand.” Volgens Hoen wilde een topdurfkapitalist zijn bedrijf naar de Amerikaanse beurs brengen en stond tegelijk de lokale bank op de stoep en dreigde een faillissement. Kort na de eeuwwisseling spatte de internetballon en dus ook de beursdroom uiteen.

Terwijl Netpresenter dankzij een internetstimulatieregeling van het Rijk door kon gaan, kwam zijn eigen gezin in zwaar weer terecht. „Mijn zoontje Ronald kreeg acute leukemie. Hij kwam erbovenop na een genezingsproces van twee jaar. Mijn vrouw ging daar anders mee om dan ik en we groeiden helaas uit elkaar. Toen hij beter was zijn we met name daardoor ieder onze eigen weg gegaan.” Het was dezelfde tijd waarin goede bekende Carlo Schippers, gedragskundige bij de politie en gespecialiseerd in moord- en zedenzaken met kinderen, bij Hoen aanklopte. „Hij was in de VS geweest en had daar kennis genomen van Amber Alert. Hij keek me aan en zei: waarom doen wij dat hier niet? In 2004 zijn we gewoon begonnen. We wisten niet hoe het moest, hadden geen idee hoe de politiek werkte. Vier jaar lang hebben we gelobbyd en zijn we van deur tot deur gegaan.” Uiteindelijk omarmde minister van Justitie Ernst Hirsch Ballin het fenomeen en ging Amber Alert Nederland in 2008 van start, met posters waarvoor Hoens dochtertje Ba-

bette poseerde. „Vergeet niet dat het een Limburgs initiatief is, waar meerdere mkb-bedrijven gratis aan hebben meegewerkt. Ook die delen net als mijn personeel in de eer van onze onderscheiding.” Maar de meeste krediet komt toch Frank Hoen zelf toe, die vanaf het begin vanuit Netpresenter mensen en middelen heeft ingezet voor Amber Alert Nederland. „Dat groeide zo snel, in één jaar hadden we een miljoen deelnemers. Op een gegeven moment stond mijn rechterhand Linda van Oppen naast me. Als we zo door blijven gaan, dreigen we failliet te gaan, zei ze.” Van Oppen voert intussen feitelijk de directie over Netpresenter, terwijl Hoen zich voor 90 procent van de tijd bezighoudt met Amber Alert, dat hem nog steeds geld kost. Hij heeft het er graag voor over en verwacht support van ieder weldenkend mens. „Een samenleving die haar kinderen niet kan beschermen, heeft geen bestaansrecht.” Hoen heeft met Schippers een netwerk van politispecialisten in zestien landen opgezet, zorgt voor systemen en faciliteert opleidingen. Zijn doel is Amber Alert over heel Europa uit te spreiden en de communicatie tussen landen over vermissingen te verbeteren. „Op mijn sterfbed zou ik echt spijt hebben als ik niet had geprobeerd dat voor elkaar te krijgen.”